

Uddannelsesetid, saa skal han vel kunne hjemsendes, men ikke gjenindkalbes. Ogsaa dette er for mig en i og for sig ubegribelig Bestemmelse, og ogsaa Spørgsmaalet om, med hvad Hjemmel dette finder Sted, og hvorpaa Ministeriet bygger dette, at den halve Uddannelsesetid skal være tilstrækkelig for en Mand, naar Hærloven paabyder den hele Uddannelsesetid, vilde det være meget interessant at faae Svar paa. Hvorfra denne Bestemmelse om den halve Tid, disse 3 Maaneder for Fodfolkets Vedkommende er hentet, er et aabent Spørgsmaal. Man vil jo desuden snart komme til at se, at disse forskellige Fortolkninger komme til indbyrdes at ophæve hverandre, og at de føre til at aabne en saadan Utalighed af Vilkaarligheder, saa at det er ubegribeligt, at den høitærede Minister virkelig har troet at burde taale, at Afgjørelserne i denne Henseende ere lagte i vedkommende Afdelings Haand. Man vil jo ogsaa snart kunne se, hvortil dette fører. Den halve Uddannelsesetid er for Rytteriet $4\frac{1}{2}$ Maaned. Naar altsaa nu en Mand har tjent ved Rytteriet i $4\frac{1}{2}$ Maaned og har været fængslet eller syg i de to, vil han kunne hjemsendes, men ikke gjenindkalbes efter Ministeriets egne Regler. For denne Mand ser man altsaa, at Bestemmelsen vil faae en ganske overordentlig praktisk Betydning paa en Maade til Gunst for ham, ja endog saa i høj Grad til Gunst for ham. Han vil blive fritaget ikke alene for Resten af sin Uddannelsesetid, men, saa vidt jeg skjønner, ogsaa for hele sin fortsatte Tjenestetid. Naar man tager den forskellige Uddannelsesetid, der findes Sted, for Fodfolkets Vedkommende 6 Maaned, for Ingenieurerne 5, for Artilleriet 4, saa vil man se, at den Regel, Ministeriet selv har givet sig for sin Praxis, vil føre til ganske mærkelige Resultater. Det vil nemlig kunne ske, at forskellige Værnepligtige, som tilfældig falde indenfor eller udenfor denne Grændse af den halve Uddannelsesetid, blive ramte paa en overordentlig forskjellig Maade, idet Nogle kunne blive hjemsendte med Udgang til Indkaldelse til fuld Uddannelse og fuld fortsat Tjeneste, mens Andre behandles paa en ganske anden Maade, Nogle ville blive hjemsendte saaledes, at de, som jeg forrige Gang tillod mig at betegne det, blive brændmærkede, idet de hjemsendes med Betegnelsen af at være straffede, og saa slippe de forøvrigt dermed. Men hvad der saa skal gjøres ved den Mand, som maaste staa med en halv eller en ganske lille Uddannelse og saa skal sættes i Numer som fuldt Uddannet, er atter et af de Spørgsmaal, som staa hen ubesvarede, og jeg kan føie til ubesvarelige. Det er i Anledning af de Oplysninger, som

den høitærede Justitsminister gav forleden Dag, at jeg har tilladt mig at dvæle ved de Friheder, som Ministeriet selv har troet at kunne tage sig overfor Udførelsen saavel af Værnepligtsloven som af den kongelige Anordning, for ganske kortelig at paapege, hvilke befynderlige Resultater man har kunnet drive det til. Den ene Bestemmelse ophæver den anden, og det er under alle Omstændigheder en Anvisning paa en vid Mark for Vilkaarlighed, som denne Anordning viser os. Pointen deri er væsentlig atter denne, at Afgjørelsen af alle disse tvivlsomme og forvirrede Spørgsmaal ikke som efter Værnepligtsloven er lagt i Kommissionskomiteens eller Kommissionens Haand og ikke, som ved Straffeloven, er lagt i Krigsrettens, men i den i alle væsentlige Henseender uansvarlige Afdelings Haand. Jeg havde virkelig troet, at der ikke overfor dette Forhold behøvedes Andet end blot at gjøre opmærksom paa Bildfarelsen, Feiltagelsen, for at det hurtigt kunde blive rettet. Det har derfor været mig en dobbelt Overraskelse, da jeg idag hørte den høitærede Krigsminister slutte sig til den høitærede Justitsministers Anskuelser og erklære, at hele denne Foranstaltning er bleven til som en Frugt af Forhandlinger mellem Krigsministeren og Justitsministeren; det er ikke synderlig tiltalende Frugter.

S. Pedersen: Forinden Finantslovens 1ste Behandling afsluttes, kunde jeg ønske at gjøre en Henstilling til den høitærede Justitsminister og til Finantsudvalget angaaende Væbumassøren. Det er blevet mig sagt, at de Gebyrer, som Jurisdiktionens Beboere have betalt for at faae deres Dokumenter skinglæste, hvilke Gebyrer affordres ved Dokumenternes Indlevering til Kontoret, ville blive affordrede dem igen, inden de kunne faae Dokumenterne udleverede. Dersom dette forholder sig rigtig, synes jeg, at det er en stor Ubillighed mod disse Beboere, at de komme til at betale disse Penge igjen, det vil for mange af dem blive en alvorlig, følelig Sag. Det forekommer mig, at, naar Folk betale deres Penge, hvor de ifølge Loven skulle betale dem, og navnlig til Rettens Haandhaver, maa de være berettigede til at tro, at de ikke skulle betale dem mere. Det kan være, at de juridisk kunne tvinges dertil, men jeg synes da, at det er en Ubillighed, og jeg vil derfor henstille til Ministeren og Udvalget, at de, naar Sagen bliver rigtig oplyst, ville tage den under velvillig Overveielse. Der ligger paa Kontoret Dokumenter, som have ligget der i flere Aar, uden at det har været muligt, i alt Fald med det Gode, at faae dem ud derfra. Jeg tror nu